

da Udvalget har bevilget et Beløb af 2,000 Kr. til en saadan Fuldmægtig, og kan derfor ikke paaberaabes mere. Det andet Spørgsmaal angaar de 1,000 Kr., som Esbjerg Kommune gav. Det var nødvendigt at tage kraftigt fat paa dette Onde; men naar man har ansat en Fuldmægtig med fast Konstitution samt en særlig Politibetjent og en Skriver, er jeg i Tvivl om, hvorvidt ikke Ondet nu er trængt saaledes tilbage, at det ikke paa langt nær volder saa meget Arbejde som tidligere. Jeg er overbevist om, at Udvalget har truffet det rette, og den ærede, saa udmærkede Repræsentant for Esbjerg, der kan slaa et Slag saavel til Lands som til Vands for Esbjerg, mener ogsaa, at vi have truffet det rette. Man kan derfor nok slaa sig til Taals med, hvad man her har bevilget.

Jeg maa maaske saa over for den højtærede Minister gøre en Bemærkning angaaende hans Udtalelser om, at det, der indeholdes i Skrivelsen af 5te Februar 1898 til Udvalget, ikke skulde forstaaes saa bogstaveligt, som der staar. Jeg maa dog maaske først omtale et andet Spørgsmaal, nemlig de 3,400 Kr., som den vedkommende Retsbetjent, saa vidt jeg forstod, formener ville blive udgivne ud over det nu bevilgede Kontorvederlag for Aaret 1897. Jeg gaar selvfølgelig ud fra, at det er rigtigt, hvad Embedsmanden har meddelt Indenrigsministeren, da der var Tale om, at Esbjerg skulde ophøjes til Købstad, at hans Kontorholdsvederlag var for lavt. Men det er jo endnu et uløst Spørgsmaal, *hvorledes* Esbjerg skal ophøjes til Købstad, om der skal ansættes 2 Embedsmænd i Stedet for 1. Jeg kan heller ikke skønne andet end, at det er en urigtig Fremgangsmaade, naar en Embedsmand gennem en anden Minister, der ikke har med denne Sag at gøre, klager over, at hans Kontorholdsvederlag er for lavt, hvorpaa Indenrigsministeren overgiver det til Justitsministeren, der saa finder Anledning til at skrive til Amtmanden om at formaa den paagældende Embedsmand til at indgive Beretning om Størrelsen af hans Kontorhold, ikke for Finansaaret 1896—97, men for Kalenderaaret 1897, for at Justitsministeren saa kan stille yderligere Forslag om Kontorholdsvederlag. Følgen af denne Fremgangs-

maade vil være, at man kommer ind paa en noget usikker Grund for Ansættelsen af Kontorholdsvederlaget. Paa den anden Side tør jeg dog ikke drage i Tvivl, at det er rigtigt, hvad den vedkommende Embedsmand har meddelt Indenrigsministeren, der atter har meddelt Justitsministeren, at hans Kontorholdsvederlag for Kalenderaaret 1897 vil blive mindre, end af ham forventet — der bruges Udtrykket „forventet“ — nemlig 3,400 Kr. I Anledning heraf maa jeg dog minde om en Ting, hvor lidt Lyst jeg end har dertil, nemlig om Justitsministerens Cirkulære af 23de August 1897. Det kommer dog, som jeg sagde ved 1ste Behandling, i det foreliggende Tilfælde til at spille en vis Rolle, at den højtærede Minister i sin Skrivelse har slaaet det fast, at hvad den vedkommende Embedsmand kan spare paa Kontorpersonalets Lønninger, kan han stikke i sin egen Lomme. Nu er Forholdet dette, at den vedkommende Embedsmand har lønnet en Skriver med 400 Kr. Denne Løn foreslaas forhøjet til 500 Kr., og det er Udvalget gaaet ind paa. Men ihvorvel man ikke er vis paa, efter hvad der foreligger, at den vedkommende Embedsmand kan bruge for mere end 8,000 Kr., som Udvalget har foreslaaet, forlanges der nu yderligere 1,000 Kr. til 2 Skrivere og 500 Kr. til Protokoller. Hvis dette Beløb ikke bruges op, er man sikker paa en Ting, nemlig at Statskassen kommer af med dette Beløb, thi Embedsmanden har ifølge Ministeriets Cirkulære Lov til at stikke i sin egen Lomme, hvad han ikke bruger. Men paa den anden Side skal vedkommende Embedsmand indberette, hvad de virkelige Udgifter have været, og naar man saa ser Embedsmandens Indberetninger baade for de foregaaende Aar og for 1896—97, maa han jo have medtaget alle Udgifter og ikke have fradraget først de Udgifter, som ere afholdte af de 180 Kr. månedlig og dernæst de 1,000 Kr. fra Kommunekassen. Alle Udgifter skulle jo have været med. Ellers kunde der ikke have været Tanke om, at vedkommende Embedsmand kunde faa Beløbet bevilget paa Kontorholdsloven, men han maatte saa søge at faa det ad ekstraordinær Vej, og det er jeg overbevist om, at han maa vide, at han ikke kan vente at faa.